

VOOR HET NIEUWE JAAR

Rehabeam bouwt sterkten en dat is zijn recht.

Israël is van hem afgefallen, Juda heeft hij mogen behouden en het is niet meer dan natuurlijk, dat hij nu zijn maatregelen neemt. Voor Israël ligt immers Juda open en bloot.

Niemand had er ooit aan gedacht, dat het tusschen deze beide nog eens op onvrede en strijd zou kunnen uitloopen: nu neemt Rehabeam in allerijl zijn maatregelen.

Nog eens: dat is zijn recht.

Maar lees nu verder.

In den eersten tijd van zijn regeering gaat het nog goed met Rehabeam. Hij voelt zich zoo zwak. Hij weet, dat hij zonder den Heere niets kan. Drie jaren lang wandelt hij in den weg van David en Salomo.

Maar na die drie jaren wordt het anders, en het bijbelsch geschiedverhaal is welsprekend. Het geschiedde nu, als Rehabeam het koninkrijk bevestigd had en sterk geworden was, dat hij meende, het wel zonder God te kunnen stellen.

Als Rehabeam het koninkrijk bevestigd had en sterk geworden was.

Gaat het met ons ook soms niet zoo?

Als we ons zwak voelen en machteloos, dan willen we het nog wel eens van God verwachten. Maar als we ons zelf sterk weten, dan is het anders.

Dat wij ons best doen, om iets te bereiken, wie zal het ons kwalijk nemen?

Dat we werken, om onafhankelijk te zijn en op eigen beenen te staan, wie zal het laken?

't Is maar de vraag *hoe* wij het doen.

De zonde van Rehabeam begon niet, toen hij sterk geworden was, neen, de aanvang werd reeds gemaakt, toen hij nog zwak was en machteloos. Toen hij sterk geworden was kwam de zonde te voorschijn en brak zich baan, maar in kiem was zij al vroeger aanwezig, werkte zij reeds in 't hart van Rehabeam, toen hij bezig was zich sterk te maken.

Niet dat hij zich sterk maakte, was de zonde van Rehabeam, maar dat hij zich sterk maakte om er op te vertrouwen, werd zijn zonde.

En ziedaar zoo vaak ook onze zonde.

Wij werken, wij zwoegen, wij slaven, alsof het van ons afhing, hoe alles gaan zou. En dan ligt in ons werk onze zonde reeds besloten. Neen, we wijken, schijnbaar althans, nog niet van God af, wij hebben Hem nog noodig. Maar diep in ons hart is reeds het voornemen, den Heere te verlaten, als eenmaal de tijd gekomen zal zijn, dat we ons sterk

Rehabeam nu woonde te Jeruzalem; en hij bouwde steden tot vastigheden in Juda.

Het geschiedde nu als Rehabeam het koninkrijk bevestigd had en hij sterk geworden was, dat hij de wet des Heeren verliet en gansch Israël met hem.

2 Kron. 11 : 5 en 2 Kron. 12 : 1.

genoeg wanen. En wij, zwakke menschen, werken dan voort en gunnen ons geen rust, om straks te kunnen bogen op eigen kracht en grootheid.

* * *

Rehabeam had het ook anders kunnen doen. Hij had ook Juda kunnen sterk maken om 's Heeren wil. In Israël had Jerobeam de kalverendienst ingevoerd. Hoe verschrikkelijk als Juda eens mee afweek. Daar in Jeruzalem was de tempel des Heeren. En Rehabeam had zich sterk kunnen maken, om in staat te zijn, den dienst des Heeren ongeschonden te bewaren.

Maar dan had hij toch anders moeten doen. Dan was hij zelf niet sterk en machtig geworden in eigen weg, dan was hij in zichzelf zwak en machteloos gebleven, en hij zou zijn werk enkel en alleen gedaan hebben om 's Heeren wil. Zoo heeft het met hem niet mogen zijn. Toen hij zich sterk en machtig waande, werd hij een dienstknecht, lag hij machteloos neer, gebonden in de boeien der zonde.

En ieder, die zich sterk waant en den Heere niet meer meent noodig te hebben, zal ervaren, dat Rehabeams zonde ook Rehabeams straf met zich brengt. Wat afvalt van den hoogen God, moet vallen.

* * *

Hoe zal het nu met ons gaan in het nieuwe jaar? Dat we ons werk ijverig willen doen, het is ons recht. Nog meer, het is onze plicht. Als we het maar doen om 's Heeren wil.

Laat de geschiedenis van Rehabeam ons mogen waarschuwen. Nooit is hij zóó zwak geweest, als toen hij zich sterk en zeker waande.

Als wij dit jaar ingaan zonder God en zonder gebed en zonder vertrouwen op Hem, dan zal het een onvruchtbaar jaar voor ons zijn. En dan zal ook het werk, dat we dit jaar volbrengen, verbroken worden.

Maar als we met God dit jaar ingaan en doorgaan, dan zal het ons goed zijn. Dan moge smart ons treffen, we zullen op God vertrouwen. Dan zullen we in onze zwakheid roemen.

Wonderlijke tegenstelling. Rehabeam waant zich sterk geworden en zie, hij is zwak. En wij, als wij ons zelf zwak voelen, maar kracht vragen aan Hem, Die kracht geeft, gevoelen ons machtig.

Laat ons dan dit jaar ingaan aan 's Heeren hand en gereed tot Zijn dienst. Dan zal ook aan ons waarheid worden, dat heerlijke woord: Ten dage als ik zal vreezen, zal ik op U vertrouwen.

K.

WIJ EN HET MODERNE LEVEN

De naam van de maand boven dit nieuwe nummer herinnert ons als vanzelf aan de vergankelijkheid van al het zijnde.

Weer een jaar verzonken in het niet! Een jaar met zijn verwachtingen en zijn teleurstellingen, zijn slagen en falen, zijn vreugde en smart.

Maar ook — vooral wanneer we jong zijn — is het nieuwe jaar ons gereede aanleiding om opnieuw in onze gedachten te bouwen aan ons toekomsthuis; om het te sieren met al wat we schoon en begeerlijk achten.

Nu, dit nieuwe jaar, zal komen wat we tot nu vergeefs verwachtten.

Nu zullen we kunnen wat ons tot op heden steeds als bij de handen afbrak.

Nu zullen we den tijd, dien we tot heden ons lieten ontglippen, gebruiken om méér en beter te werken, om méér intens te leven; om méér en zuiverder te genieten ook.

Want we zijn maar éénmaal jong, en het jaar, dat ons nu weer gegeven is, kunnen we maar éénmaal doorleven.

Maar éénmaal!

Ik weet niet of er wel een woord is, dat zoo vaak gebruikt wordt om te dringen tot toegeven aan meer of minder schuldige neigingen, dan dit.

„Kom, wat hindert het, of je daar nu voor één keer heen gaat? Eén is geen, en je moet toch het leven kennen!”

„Zit nu niet altijd te werken als een monnik; je bent maar éénmaal jong en zóó genieten als nu kun je in later jaren niet meer.”

„Een gelegenheid om dit bij te wonen; om dat te zien, doet zich maar éénmaal voor; als je er dagwerk van maakte zou ik je ook raden: blij liever thuis, maar zoo voor één keer! Je kan er dan over meepraten en behoeft in gezelschap niet als zwijgend lid er bij te zitten. En niemand eischt van je, dat je alles goed vindt. 't Is maar: je moet van de gelegenheid om de wereld te leeren kennen, nu die zich voordoet, gebruik maken.”

't Klinkt alles zoo lokkend en zoo overtuigend. 't Is toch waar, dat je niet mag veroordeelen zonder te weten. En hoe zal je ooit weten wanneer je niet leert kennen?

Maar éénmaal.

Ik weet niet of er wel een woord is, dat zóó vaak, in later dagen, in pijnigende wroeging wordt uitgesproken, als dit: maar éénmaal.

Eénmaal — en daardoor mijn levensgeluk verwoest.

Eénmaal — en daardoor mijn onschuld verloren.

Eénmaal — en daardoor, wanneer ik er allermint aan denk, gedoemd in mijn gedachten op-

nieuw te doorleven het moment, waarvan de herinnering zelfs mijn schoonste uren bederft.

Maar éénmaal — in dat woord schuilt een waarheid, doch die niet mag aanzetten tot een ijdel doordartelen van het oogenblik, dat niet terugkomt, wanneer we ons althans willen noemen naar Hem, Die het leven tot in zijn donkerste diepten heeft doorworsteld.

Of we dan, al onze dagen, dit „maar éénmaal” op onze lippen moeten nemen en in onze harten moeten zien gegrift als een memento mori, dat al onze levensvreugde verdooft nog éér ze 't waagt uit te breken in blijden gloed?

Zóó zou het zijn wanneer op het „maar éénmaal” van dit aardsche leven niet volgde het „daarna” van het leven waarin de heilige vreugde en de aanbiddende dankbaarheid elkander zonder einde vervangen en afwisselen.

Nu is dit „maar éénmaal” ons aansporing om het niet terugkomende zoo te gebruiken, dat we het niet als verloren behoeven te beschouwen.

„Weer een jaar verzonken in het niet,” schreef ik aan 't begin.

Doch zoo is het niet.

Ik had moeten zeggen: weer een hoofdstuk afgeschreven van het boek, waarnaar ook wij persoonlijk, evengoed als de geheele wereld, op het ontzaggelijk oogenblik, als Gods eigen Hand het „einde” schrijft, zullen geoordeeld worden.

Tenzij...

Vóór de oudejaarsavond kwam vierden we Kerstfeest. En wanneer het goed met ons was zagen we toen niet alleen de kribbe, maar zagen we ook het kruis, en het geopende graf. En onze zielen getuigden van het Kindeke in de kribbe: „gestorven om onze zonden, opgewekt om onze rechtvaardigmaking.”

Wanneer het zóó met ons staat is het „maar éénmaal” ons geen spoorslag om het er maar van te nemen zoolang we kunnen; en het stemt ons ook niet tot de moedeloosmakende gedachte, dat we de ééne gelegenheid, die ons geboden wordt, toch zullen verzondigen, ondanks al onze goede voornemens, omdat onze naam „zondaar” is. Doch het „slechts éénmaal” dringt ons tot bidden, dat we het maar eens te doorleven leven zóó zullen gebruiken, in Gods kracht, dat er een eeuwig zalig hiernamaals op volgen kan.

J. M. W.—W



Menigeen denkt dat alleen in bloeiende, goed onderhouden tuinen bloemen te vinden zijn. Neen, op de kaalste rotsen, in de donkerste spleten vindt men ze nog en dat juist maakt de wereld zoo schoon.

HET KIND

Wat is er nu eigenlijk aan zoo'n kind?

't Weet nog niets van de wereld, niets van zich zelf. Het ziet wel, maar het weet nog niet eens wat het ziet. Het tast wel, maar nog in 't wilde weg. Het reageert wel op prikkels van buiten, maar nog zoo onbestemd, zoo vaag, zoo zonder dat het zelf er bij is.

Wat is er dan toch aan zoo'n kind?

Misschien kan onze plaat ons een antwoord geven.

Dat de jonge moeder haar kind lief en aardig vindt, het is te begrijpen. Maar zie nu die oude vrouwen eens. Wat onsmakelijk zien ze er uit. Dat komt niet, omdat ze oud zijn. Oude menschen kunnen in hun oude dagen mooi en aantrekkelijk zijn. Daar zijn van die oude mannen en oude vrouwen, met bevende handen en rimpels in 't voorhoofd, die we lief hebben, omdat ze in hun ouderdom wandelen onder Gods vrede en omdat hun oogen, die nu langzaam-aan verduisteren, gezien hebben den weerschijs van het licht, dat uit den hemel is.

Maar deze oudjes behooren daar niet toe. Een kind zou bang voor hen worden. En minstens één van de drie zou, in den ouden tijd, gevaar geloopen hebben, om als heks verbrand te worden.

Geloof maar, dat deze drie er samen wat van kunnen. De dorpschandaaltjes branden haar op haar tong. Niemand komt er bij hen goed af. En ze zijn nooit beter te spreken, dan wanneer ze, als iemand zondigde, de zonde eenige malen kunnen vergrooten.

Welk een tegenstelling vormen ze met het kind.

Dat ligt zoo onschuldig op het kussen. We zien het ronde kinderkopje en de beide armpjes in onbeholpen beweeg. En in de kinderoogen kunnen we ons denken een verwonderd staren, waarvan het kind zichzelf niet bewust is, naar de vrouwengezichten, die het nu zoo van nabij ziet.

Welk een tegenstelling.

Wat hebben deze vrouwen met het kind te maken? En wat trekt hen aan in dit kleine wezentje?

* * *

Misschien ligt in de tegenstelling ook wel het antwoord.

Deze vrouwen zullen nooit „mooi” worden. Ze zullen in haar gelaatstreken steeds meedragen de litteekenen van de hartstochten, die over hen heerschen.

Maar toch, hoe leelijk ze ook zijn, het is nu toch, of hun trekken iets verzacht worden, alsof de scherpe lijnen niet meer zóó scherp zijn. En, wonderlijk is het, maar waar, om de oude monden komt een glimlach spelen, en een magere, beenige hand, grijpt, liefkoozend, even naar dat kinderarmpje.

't Is de onschuld van het kind, dat deze vrouwen zoo ontroert en een verzachting en verteederung brengt op haar gelaat. 't Is de herinnering, aan wat lang, lang geleden eens was in hun eigen leven. 't Is het lieve, het aanvallige, het teere, het kinderlijke, dat voor een oogenblik het booze en het leelijke verdringt.

Maar er is meer.

Het kind is voor deze vrouwen de herinnering aan hun moeder-zijn.

Ik weet niet, of ze ooit kinderen gehad hebben, maar diep in hun hart hebben ze zich toch eens, toen ze jonger waren, moeder gevoeld. En haar moederlijke teederheid en liefde heeft zich willen uiten. Ze kwam tot uiting door het kind. En ze komt nog tot uiting door het kind.

* * *

Hebben deze vrouwen ooit kinderen gehad? Misschien niet. En heeft misschien toen hun lot hen hard gemaakt en gesloten voor het leed van hun medemenschen, en heeft de verbittering om hun ledige moederarmen hen zich doen verblijden om de zonden van anderen?

Laat ons niet oordeelen. Wij weten immers niets van haar leven en wij kunnen niet zeggen, of niet anderen hen hebben gekweld met laster en verdachtmakingen, vóór ze zelf, verhard tegen hun naasten, zich met hetzelfde scherpe wapen verdedigd hebben.

Wij kunnen ook niet zeggen, of zij het kind hebben gemist. Maar nu is het kind er. Nu is het er tenninste voor een paar oogenblikken. Nu oefent het zijn invloed uit op de oude menschen, die staan en glimlachen en grijpen en ontroerd worden, nu ze zien naar het onschuldige gezichtje op het witte kussen.

* * *

Straks zal ook dit kind, als de Heere het spaart, groot worden.

En dan komt het leven met moeite en strijd, met zonde en zorgen.

En misschien, misschien zal dit kind dan lijken op de drie vrouwen, waarmee het nu zoo'n groote tegenstelling vormt.

Het *behoeft* niet zoo te zijn. Het kan ook anders. En bij het zien van zoo'n klein, hulpeloos wezentje, wenschen we met heel ons hart, dat het anders moge zijn.

God wil ons, zelfs nog in onze oude dagen, het kinderlijke laten behouden en zalig wie het behouden mag. Zalig wie, groot en krachtig geworden, iets in zich heeft weten te behouden van het kindeke.

K.

HET KIND.



Naar een schilderij.